

Το κατεστραμμένο δωμάτιο, Μάθιου Λέντον/*Vanishing Point*, από το Θέατρο Κυδωνία

Του Ειρηναίου Μαράκη

«Το κατεστραμμένο δωμάτιο» του Μάθιου Λέντον και της θεατρικής ομάδας *Vanishing Point*, που παρουσιάζεται για πρώτη φορά στα Χανιά από το Θέατρο Κυδωνία και την Εταιρεία Θεάτρου Μνήμη, σε σκηνοθεσία του Μιχάλη Βιρβιδάκη, αποτελεί ένα έργο κοινωνικού, υπαρξιακού και ηθικού προβληματισμού. Είναι μια ασφυκτική και εφιαλτική μικρογραφία του σύγχρονου παρακμάζοντος κόσμου που δεν αφήνει τον θεατή/παρατηρητή να πάρει ανάσα, θέτοντας του διαρκώς ερωτήματα τόσο για την φύση της κοινωνίας και του ανθρώπου, όσο και για την ουσία, την αξία της πληροφορίας καθώς και για τον τρόπο διάδοσης της, για τις ιδέες αλλά και τις για πράξεις που διαμορφώνουν τον τρόπο ζωής του σύγχρονου πολίτη και μέσα σε μια κοινωνία που αντιμετωπίζει ίσως την χειρότερη κοινωνικοπολιτική κρίση της ιστορίας της. «Το κατεστραμμένο δωμάτιο» δεν χαϊδεύει αυτιά και συνειδήσεις αντίθετα δείχνει στον θεατή, χωρίς να αναπαράγει μια στείρα κι αδιάφορη πολιτικολογία, ότι ως πρόσωπο αλλά και ως μέρος του κοινωνικού συνόλου χρειάζεται να ξεφύγει από την προκαθορισμένη θέση του καταναλωτή/παθητικού αποδέκτη καλώντας τον παράλληλα να πάρει θέση σε όλα τα παραπάνω, αναγνωρίζοντας ότι η αλήθεια μπορεί να μην είναι μία και απόλυτη αλλά αντίθετα ότι μπορεί να εμπεριέχεται μέσα σε διάφορες απόψεις και θέσεις πάνω στα διάφορα ζητήματα.

«Το κατεστραμμένο δωμάτιο» ως πρωτότυπο έργο αλλά και μέσα από την συγκεκριμένη, εμπνευσμένη θα λέγαμε, μεταφορά του από την ομάδα της Εταιρείας Θεάτρου Μνήμη, προσπαθεί να αναλύσει, με ποιητικά ριζοσπαστικό λόγο και τρόπο, τόσο στο κείμενο, όσο και πάνω στην σκηνή, την ηθική διάσταση και πλευρά όλων όσων συζητάμε στην καθημερινότητα μας, επηρεασμένοι από τα κυρίαρχα ΜΜΕ και μέσα από το Διαδίκτυο, που αποτελεί βασικό μέσο ενημέρωσης και κοινωνικής αλληλεπίδρασης της νεολαίας. Παράλληλα θέτει σε αντιπαράθεση διάφορες οπτικές ξεκινώντας από τον τρόπο που ο σύγχρονος Δυτικός άνθρωπος αντιμετωπίζει (ή δεν αντιμετωπίζει) τα ζητήματα της προσφυγιάς, της ισλαμοφοβίας και του ρατσισμού, της τρομοκρατίας αλλά και της φύσης του θεσμού της οικογένειας, της φιλίας, των ανθρώπινων σχέσεων που όσο και αν επιθυμούν να μείνουν ανεπηρέαστες από όλα όσα συμβαίνουν γύρω τους, δεν παύουν να διαμορφώνονται και να διαμορφώνουν ταυτόχρονα τις διάφορες καταστάσεις.

Ερωτήματα

Αιχμηρό, βίαιο, βαθιά πολιτικό και υπαρξιακό, συγκινητικό και έντονα συναισθηματικά φορτισμένο, «Το κατεστραμμένο δωμάτιο» δεν προσπαθεί μόνο να αναλύσει τα διάφορα ζητήματα αλλά θέτει κι ερωτήματα, πολλές φορές ακόμα και πέρα από τις προθέσεις των δημιουργών του. Είναι η αλήθεια μία και μοναδική; Ποιος ορίζει τι είναι η αλήθεια; Πως παράγεται η ιδεολογία; Πως μπορούμε να διαχειριστούμε την σύγχρονη κοινωνικοπολιτική κρίση αλλά και να επιβιώσουμε από αυτή; Ποιες είναι οι δικές μας δυνατότητες, ως έλλογων όντων, να αντιστρέψουμε μία κατάσταση που μοιάζει οριστικά χαμένη; Και η τέχνη; Το θέατρο; Μπορούν να μας δείξουν ότι μια άλλη πραγματικότητα είναι εφικτή ή απλά μένουν σε μια απλή παράθεση της ήδη γνωστής, εφιαλτικής μα και ελπιδοφόρας, πραγματικότητας;

Πολλά τα ερωτήματα, πολλές και οι πιθανές απαντήσεις. Δεν θα επιχειρήσουμε, και ούτε πρέπει, να απαντήσουμε εδώ. Χρειάζεται να δείτε το συγκεκριμένο έργο, αποτελεί βασική προϋπόθεση, για να δώσετε τις δικές σας. Το βασικότερο είναι όμως ότι «Το κατεστραμμένο δωμάτιο» λειτουργεί καταλυτικά στην ψυχοσύνθεση του θεατή: με το τέλος της παράστασης οι εικόνες αποκάλυψης με τους πρόσφυγες και τους μετανάστες

που ζητούν σωτηρία στην θαλάσσια οδό της Μεσογείου με αποτέλεσμα τις περισσότερες φορές τον θάνατο – να πεθαίνεις στην προσπάθεια σου να μην πεθάνεις, δεν υπάρχει τίποτα πιο ενοχλητικό, τόσο ώσπου καμία λέξη δεν μπορεί να περιγράψει αυτή την πραγματικότητα – δεν επιτρέπει στον θεατή να φύγει ήσυχος κι αναπαυμένος γιατί γνωρίζει πολύ καλά ότι η αλήθεια (ή έστω ένα μέρος της) είναι ακόμα πιο εφιαλτική από ότι δείχνει η οθόνη του υπολογιστή ή της τηλεόρασης, καταφέροντας τόσο να συγκινήσει, όσο και να προβληματίσει. Είναι μάλιστα και κάτι παραπάνω: κάλεσμα σε δράση, σε ενεργό παρέμβαση, ενάντια σε όλα τα παραπάνω, αυτό είναι «Το κατεστραμμένο δωμάτιο». Κι αν το τέλος της παράστασης μοιάζει απαισιόδοξο, στην πραγματικότητα αποτελεί μια προειδοποίηση για το που μπορούν να οδηγηθούν τα πράγματα, με αυτή ακριβώς την έλλειψη δραστικών πρωτοβουλιών.

Όμως όλα τα παραπάνω δεν θα ήταν τίποτα, ίσως μόνο μια επίδειξη ύφους, εάν η σκηνοθετική ματιά του Μιχάλη Βιρβιδάκη, η μετάφραση του κειμένου από τον Δημήτρη Κιούση καθώς και οι μαχητικές και αυθεντικές ερμηνείες των πρωταγωνιστών (Ντία Κοσκινά, Στελλίνα Ιωαννίδου, Μιχάλη Βιρβιδάκη, Πάρη Χαμουρίκου και Εμμανουήλ Στεφανουδάκη, ο οποίος εκτελεί χρέη και βοηθού σκηνοθέτη) δεν κατάφερναν μέσα από την ιδιαίτερα ενδιαφέρουσα αντιπαραβολή των ζωντανών διαλόγων με την ψηφιακή προβολή, να μας μεταφέρουν την αγωνία του σύγχρονου ανθρώπου, φτιάχνοντας παράλληλα όμορφο, αληθινό θέατρο που τόσο έχουμε ανάγκη και που τόσο μας λείπει σήμερα.

Αγώνας της Κρήτης, online edition, 16.02.2018

<http://agonaskritis.gr/%CE%B8%CE%AD%CE%B1%CF%84%CF%81%CE%BF-%CF%84%CE%BF-%CE%BA%CE%B1%CF%84%CE%B5%CF%83%CF%84%CF%81%CE%B1%CE%BC%CE%BC%CE%AD%CE%BD%CE%BF-%CE%B4%CF%89%CE%BC%CE%AC%CF%84%CE%B9%CE%BF-%CE%BC%CE%AC%CE%B8%CE%B9/>